

NEVIN BIRSA

Korenina na dnu večera

V tem pristanišču ni več ladij:
(nesrečni boben,
ki odmeva v prostoru vlaken
in tišine, raste v okusu
pomaranč in hibiskusa,
v reži neprespanih noči
in naplavljenih korit).

Samota,
korenina na dnu večera,
tod slišim, kako mólijo
otroci in starci, kako
odplavljajo narasle reke
bogove in nebesa, vzdolž
sijočega, medlega, gorečega
papierja lun in mrčesa.

V naročju barv

V naročju barv, enkratnega prostora
ljubezni in mladostnic,
v živahnem akcentu neba in zvezd,
povsod, tam, kjer se vse konča
in se začinja nov dan,
blišč in beda,
tema in luč,
širina blaznosti,
vrtoglavi tek v krošnjo,
v bistvo dežja in slečenih rož,
v prihodu nekih zastav in barv
sem začutil vzdih oken, strešnikov
in rdečega vina, sem začutil drget
in vozec neke beline, blede svetlobe,
in klic je pršel na vse strani,
med prste na obronku jutra.

Nekam drugam

Prehodil sem ogenj in seštevnic
zemlje, da bi sam ali z drugimi
vgubal rože in še neznane ognje,
v jedru, hrani, šepetanju,
nekam drugam,
v neznano, v krhki kruh in skorje lešnikov,
nanovo
potapljaajoči se cvet, svet, kvas, ladja:
v še neznano,
zmerom znova se ziblje,
ziblje se kočica ali cerkev,
na prepihu vodá in krmežljavem dojenčku,
tam mi govoriš, zmerom znova,
micelij govornice, ki mora vsrkati
lavo in resnico,
prašnike na levi in desni, od tam še naprej.

Letni časi

Letni časi, njih listje in nemir,
obodnica in številke
fosfornih ur se prebujajo
v slepečem akcentu kolobarjev:
vrvranje v deželi sonca
in gorá, odtekajo množice pomladnih grlic,
rjaveči dim iznad požetih njiv,
solze v žalosti
golega drevja,
za obzorjem se stekata jutro in noč,
vzbrsti pomlad in vse, kar spada zraven:
plima morskih zvoncev
in rešeta alg v vsem njihovem
tesnobnem in prešernem vzdihu:
klic me utruja, ko legam
v globine srca in lastne duše,
v prosojno meglo vrtov in škržatov,
pijem koprneče zrklo,
in preden se prebudim v vzhodu
čarodejstva, že padem v železo ognja:
padem v slušnico davnine,
in svetniki jočejo počasne solze
za pajčevinastimi okni.

Davni meteor duhá

Odpri davni meteor duhá,
odpri prsi svetlobe: bolne
čez holm, porojene v igrivem vetru
se usipljejo k mojim nogam,
k cilju, ki nima konca ne peloda
ne jezika, pač pa iskro majajočih se zvezd:
vse to imam v cementnem jezu,
v mrzlih, žarečih, sipkih
kodrih mojega rojstva
in v hodniku mesečine, skozi
katerega se lesketajo otroci in starci,
skozi katerega vodim
zeleno kraljično in cigane, –

vklenjeni soj noči,
oklepaj srha v isti noči,
cvrkotanje na obzorju zob in plamenov.

Prihodnost in rojstvo

Videl sem bluzo, odpenjal
predale rož na njej, curek življenja
je slišalo dekle, videl
sem niti,
legendo, plazmo, pogovarjal sem se
s prašniki zvezd, in tamkaj
se slačijo košute vej, in tamkaj
so padale beločnice noči,
se prevesile v luč, v vrt, ciprese
spijo v mojih žilah, –
grem, da prebudim šibko rast,
vendar se nekoč prebudim
in si mencam oči,
odkrivam kurivo noči; veliko vsega
je škropilo šumenje vrbja
in horde, zameglene v zenitu, so pljuscale
v pogled in odrešitev, od koder
sem pozabljal prihodnost in rojstvo.